

ACC. N:R. **1319**

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Bohuslän*

Upptecknat av:

Härad:

Adress:

Socken:

Berättat av:

Uppteckningsår:

Född år i

Uppteckningen rör

Ljoälvarnas lek

Långt ute i de solglittrande vågorna bo sjöälvorna. Under stilla sommarnätter kan du ibland se dem tumla omkring därute mellan de grå klipphällarna och då kan du också höra dem sjunga sina tjugande hymner över det skapades skönnhet. Sjöälvorna äro dimmorna över havet och deras sång är vågens skvalp mot stranden. De äro havets grymma andeväsen, de hata människorna och de gamla kusterskepparna hata och frukta dem. Lyssna, skall jag tälja dig en gammal sägen om sjöälvernans lek:

Det var en tidig och underbart vacker sommarmorgon. Klipphällarna sågo ut som stora, gula vetebullar som stucko upp ur det solglittrande havet. Här och var seglade måsarna omkring på utspända vingar och längst borta vid synranden, där himmel och hav blevo ett, syntes det vita seglet från någon stor brigg, som var på väg till fjärran länder. Ty på den tiden funnos inga ångbåtar, som förmörkade den klara luften med sin svarta stenkolsrök.

Det lilla fiskeläget sov ännu. Luckorna för de små stugornas fönster voro fast tillskruvade och i sjöbodarna höllo stora skaror av skrikande havsfåglar till. De trånga och branta gränderna lågo som utdöda, endast fyren därute på skäret blinkade outtröttligt i den tidiga morgonstunden.

Men plötsligt slogs dörren upp till stugan högst upp på klipphällen och en ung man steg ut. Han sträckta på sig, fyllde lungorna med den friska morgonluften, stängde dörren, kastade en bunt hât, som legat på farstusvalen, över axeln och gick ut på den ojämna gatan. Mannen styrde stegen mot den lilla viken ett stycke från fiskeläget och under vägen gnolade han på en munter sjömanssång. Han hade kustsonens något rullande gång över sig och sydvästen satt käckt på nacken.

Snart skulle han vara framme, nu var det blott ett klippass kvar. Men uppkommen till krönet stannade han som lamsluggen. Nedanför honom sluttade marken sakta mot havet, som sövande bröt sig mot strandklipporna, men det var icke en stenig bergssluttnig utan det var en backe av mjukaste grönt gräs, som solen ännu icke hade hunnit bränna upp. Och på den gröna ängen dansade ett stort antal unga flickor. Mannen kunde icke slita sina blickar från dem, de voro underbart vackra, i deras blickar låg ett skimmer som av solglitter över vågorna och de dansade en underlig dans med svängande och vaggande rörelser, som påminde honom om havet i storm. I det långa håret voro flätade kransar av sjögräs och tång och i händerna höllo de spö av någon främmande havsväxt med stora, röda blommor. De voro alldeles nakna och sådana formfulländade och smidiga kroppar hade fiskarynglingen aldrig sett. Han förstod att det var havsälvorna, dessa lekande andeväsen, som voro kustens fasa, som förvandlade sig till dimmor och töckenslöjor, utestängande fyrens ljus och lockande skutorna på något farligt blindskär. Och hela tiden dansade de och ju högre solen steg på himlavalvet, desto otydligare blevo de, desto mera dimlika och övernaturliga. Mannen ansträngde sig för att se dem, han ville ta i en av dem, med sin tjuvningsmakt förtrollade de honom. Han sprang ned på fältet. Han grep efter den underbara skepmaden. Han kände något kallt och slingrande i sina armar, han såg att han tryckte den grå, fuktiga dimman, som ibland ligger lägrad över havet till sig och så blev allt svart och famlande sökte han treva sig tillbaka till stugan på berghällen.

Havsälvorna hade straffat den djärves tilltag, från den dagen förlorade fiskarynglingen sina ögons ljus, han hade en gång fått skåda den underbaraste syn någon människa sett, nu behövde han icke sina ögon längre.